

Nevers

Nevers is provinciehoofdstad van de Nièvre en had in 2009 37.470 inwoners.

De oorsprong van de stad is al lang geleden. In de Gallo-Romeinse tijd was de stad bekend onder de naam Noviodunum Aeduorum. Later werd dit veranderd in Nebirnum. Er zijn uit deze periode veel medailles en andere voorwerpen gevonden in Nevers.

Julius Caesar vestigde er een opslagplaats voor proviand en legerbenodigdheden. Ook werden er gevangenen ondergebracht.

In 52 v.Chr. begon in Nevers de strijd tegen de opstandige Aedui.

In de vijfde eeuw werd Nevers een bisschopszetel, de wereldlijke heerschappij van de hertogen dateert van het begin van de 10e eeuw. In de 14e eeuw was er korte tijd een universiteit gevestigd in Nevers. Deze was hierheen verplaatst vanuit Orléans en keerde daar ook weer naar terug.

De Nivernais was een zelfstandige Franse provincie tot aan bij het einde van het Ancien Regime (de Franse Revolutie in 1789).

Nevers heeft een naam hoog te houden als het gaat om aardewerk. In de 16e eeuw werd Ludovico Gonzaga hertog van de stad. Hij haalde Italiaanse pottenbakkers naar de stad en legde daarmee de basis voor de faïence-industrie. De techniek is in het begin van de 17^e eeuw, naar Nevers gebracht door de Italiaanse broers Conrade. De meeste ateliers bevinden zich in de buurt van de Porte du Croux en het begin van de Rue Saint-Genest.

In de 18e eeuw waren er nog twaalf pottenbakkers, een aantal dat inmiddels is geslonken tot vier.

Het porselein is vooral bekend om zijn blauwe kleur (het blauw van Nevers). In Nevers geeft het Musée de la faïence een aardige (maar niet volledige) kijk op het aardewerk. Daarnaast kunt u één van de winkeltjes binnenlopen om het aardewerk te bekijken.

In Nevers voegt de rivier de Nièvre, de naamgever van het district, zich bij de Loire. Het bescheiden riviertje loopt langs de parkeerplaats bij de MacDonalds.

Om een beeld van de stad te krijgen, kunt u de blauwe lijn op het trottoir, 'le fil bleu' volgen. Wij hebben een iets andere route, die u langs de 'leukste' oude gebouwen leidt.

Tenminste dat denken wij.

Bij de MacDonalds is meestal wel plaats om te parkeren (aan de Champ de foire) en u bent dan dicht bij het centrum van de stad. Loopt u vanaf de parkeerplaats langs de MacDo en steekt u de rotonde bij de Chinees over, dan slaat u direct daarna rechtsaf en het eerste straatje weer links. Daar vindt u op nr.65 Rue de Nièvre, Rue de la Maubert een huis uit de 16e eeuw, waarvan de achtergevel in 2013/14 is gerestaureerd.

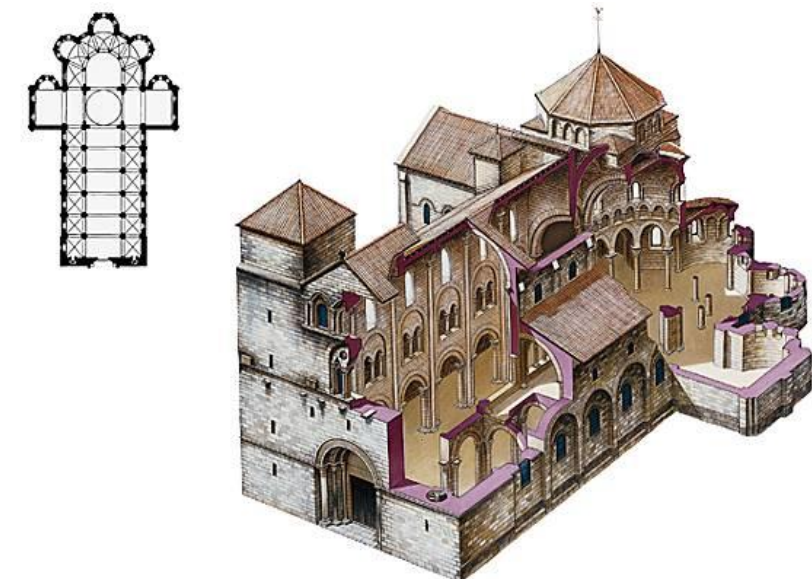
In de Rue du Rivage slaat u rechtsaf, daarna linksaf de Rue du fer in. De weg leidt u naar de église Saint Etienne, de best geconserveerde romaanse kerk van Frankrijk die werd gebouwd in 1063. De kerk behoort tot de orde van Cluny en is in die vorm gebouwd; met een

kruisvormige basis, een halfrondvormig altaardeel en 3 apsisen. De kerk bevat nog een mozaïek en 3 sarcofagen uit de 6e en 8e eeuw, die echter afgeschermd zijn door schotten. Door de korte bouwperiode en geringe wijzigingen is deze driebeukige basiliek een subliem voorbeeld van de Cluniacenser bouwkunst. Het interieur imponeert door het strakke lijnenspel en de eenvoud, waarbij de regenboogvensters voor een mooie, wat gefilterde lichtinval zorgen. De verhoudingen zijn perfect.

De goudkleurige tint van de stenen is prachtig. Naast de ingang van de kerk, aan het Place de la Charte, het huis van de abt.

U keert weer terug door dezelfde straat en slaat rechtsaf de Rue des Francs Bourgeois in. Op de hoek een mooi oud pand dat de tijd van de middeleeuwen weerspiegelt. Het

huis, la maison Bussière, dateert uit de 13e eeuw en draagt de naam van de familie die er ruim een eeuw heeft gewoond. Aan de gevel zit een ijzeren ring bevestigd die werd gebruikt om de straat 's nachts te kunnen afsluiten met een ketting. Op nr. 4bis, een mooi mozaïek.

Nevers

Aan het eind van de straat aan uw rechterhand de 17e eeuwse église Saint Pierre. In opdracht van Charles de Gonzague, graaf van Nevers, kwamen in 1571 Jezuïeter monniken naar Nevers. Zij planden de bouw van de kerk van Saint Pierre, maar de eerste steen werd pas gelegd in 1612 en pas in 1676 was het toegangsportaal klaar. In de gevel twee beelden; een van Johannes de dooper (waar de kerk in eerste instantie naar zou worden vernoemd) en het andere van de Maagd Maria. Aan het eind van de 17^e eeuw kon het gebouw worden geschilderd, iets dat werd uitbesteed aan de Italiaanse schilders Giovanni Gherhardini en Battista Sabadini. De vloer is in 1924 ingelegd met mozaïek door Pietro Favret.

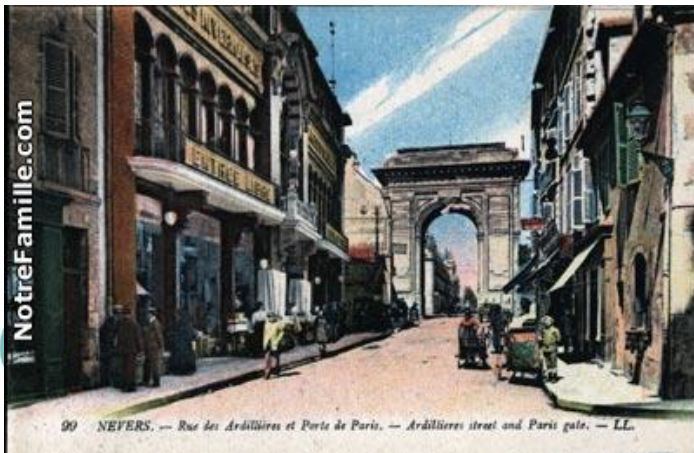
Op het koorgewelf zijn afbeeldingen van Hemelvaart en Pinksteren zichtbaar. De 'uitverkorenen' omgeven de heilige drie-eenheid en de Maagd, aanwezig op de koepel. De vier evangelisten zijn afgebeeld met hun attributen. In de kapel van de Maagd is de Maagd van de Apocalyps te zien tijdens haar Annunciatie, de Visitatie en de geboorte van de Maagd. Tot slot, in de kapel St. Pierre, de verheerlijking van Saint Francis Xavier, beschermheilige van de orde.

Iets verder heeft u zicht op de Porte de Paris, onderdeel van de oude ommuring van de stad en genoemd naar de weg die al in de Middeleeuwen werd genomen naar Parijs.

In 1734 stemde baron Mazarin-Mancini toe in de sloop van verscheidene poorten in de stad, op voorwaarde dat zijn familiewapen zou worden vermeld op nieuwe werken. De middeleeuwse poort van de Ardiilliers werd toen vervangen door een 'modernere' poort. In 1748 werd de poort gebouwd die in het teken staat van de overwinning van Louis XV (Louis le bien aimé) bij Fontenoy op 11 mei 1745.

Aan de oostzijde van de poort is een gedicht van Voltaire gegraveerd:

"Dans ces temps fortunés de gloire et de puissance,
Où Louis, répandant les bienfaits et l'effroy,
Triomphait des Anglois aux champs de Fontenoy
Et faisait avec lui triompher la clémence,
Tandis que tous les arts, aimés et soutenus,
Embellissoient l'Etat que sa main sceut deffendre,
Tandis qu'il renversoit les portes de la Flandre
Pour fermer à jamais les portes de Janus,
Les peuples de Nevers en ces jours de victoire
Ont voulu signaler leur bonheur et sa gloire.
Étales à jamais augustes monuments
Le zèle et la vertu de ceux qui vous fondèrent,
Instruisez l'avenir, soyez vainqueurs du temps
Ainsi que le grand nom dont leurs mains vous ornèrent."

tijdens de Revolutie is de tekst er niet beter van geworden en slecht leesbaar (dus u moet maar van mij aannemen dat bovenstaande tekst klopt).

U bent nu de winkelstraat al uitgelopen. Keert u weer om, om al winkelend in de richting van het Place St. Sebastien, te lopen. Het plein wordt in de volksmond ook wel la "Place de la Boule" genoemd; het waarom hiervan is denk ik wel duidelijk.

Onderweg passeert u aan uw linkerhand Place Guy Coquille en heeft u zicht op de klokkentoren. Het is een van de oude torens van Nevers en gebouwd aan het eind van de 14^e eeuw in opdracht van graaf Philippe de Bourgogne. Het uurwerk werd aangebracht in de 15^e eeuw, vanaf die tijd gaf de klok regelmaat aan de stad en de bijbehorende klok aan het werk van de boeren en aan het openen en sluiten van de poorten van de stad. De windwijzer werd pas in de 20^e eeuw aangebracht. Naast dat het gebouw plaats gaf aan winkeltjes en rechtspraak voor de provincie, was op de top van de toren een spotter die melding maakte van potentiële branden en plundersaars die verschenen aan de horizon.

Op het plein slaat u rechtsaf de Rue St. Martin in. U vindt daar op de nrs. 1, 9, 12 en 21 wat historische panden, waarbij het pand op nr. 12 tijdens en na de Revolutie dienst deed als hoofdkwartier van het Comité van Toezicht.

Aan het eind van de straat aan de rechterkant, de 17e eeuwse Chapelle de Saint Marie (de la Visitation), een uniek barok gebouw en enig overblijfsel van het 17e klooster van de Orde van Maria Visitatie (opgericht in Annecy door Johanna Francisca de Chantal in 1610). De eerste steen werd in 1639 gelegd door Louise-Marie de Gonzague. De oprichtster van de orde vond het barokke gebouw maar niets; het kwam in niets overeen met het nederige karakter van de orde. De kerk is dicht; alleen open op zaterdagmiddag. Na de voorzijde te hebben bewondert, steken we de straat over en gaan het kleine straatje aan de overzijde in, de Rue du Petit chateau.

Nevers

Rechtsaf de Rue des Ouches in en even later de trap op in de richting van het Palais Ducal de Nevers. U staat nu ook bovenop het VVV-kantoor.

Hiervandaan heeft u verschillende opties. Afhankelijk van de tijd die u door hebt gebracht met winkelen kunt u rechtstreeks naar de Kathedraal; kunt u op het place Carnot een hapje of drankje nuttigen; kunt u rechtsaf het Parc Roger Salengro door naar het Couvent St. Gildard met zijn Espace Bernadette (de rustplaats van Bernadette Soubirous) of kunt u de wandeling voortzetten naar de Porte du Croux en het musé de la faillence.

Mocht u naar het plein gaan voor een kopje koffie of iets dergelijks, dan is het zeker de moeite even rond te kijken.

Met aan uw rechterzijde het VVV, ligt de kathedraal rechts achter u. Voor u de Chapelle Sainte-Marie en daarvoor het gebouw van de Caisse d'épargne (de spaarbank).

De bank installeerde zich al in 1834 in Nevers, de tijd dat de economie opbloeiende. De spoorwegmaatschappij besloot tot de bouw van een reparatieremise in de omgeving hetgeen zorgde voor een banengroei. Door die groei aan potentieel besloot de bank in 1910 te verhuizen naar de Place Carnot.

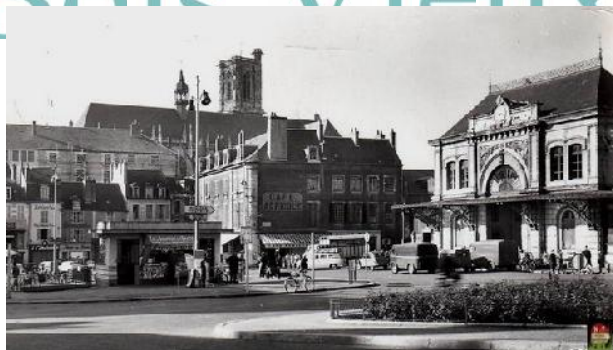
Op het terrein van het oude klooster van de Soeurs de la Charité de Nevers (de orde waar ook Bernadette zich bij zal voegen) laten zij het huidige gebouw neerzetten, dat is geïnspireerd op het Palais Ducal. De bouw bestreek de jaren 1912 tot 1920. Let u op het beeldhouwwerk.

Iets naar links vindt u het Parc Roger Salengro. Het park is oorspronkelijk ontworpen als tuin van het kasteel van de graven van

Nevers. In de 17^e eeuw werd het ook opengesteld voor de burgerij. Toen in 1610 het kasteel werd aangevallen, sneuvelden er veel van de bomen. De laatste graaf heeft van het park een engelse tuin proberen te maken. Tijdens de Revolutie worden er manifestaties gehouden. In 1803 werd het park verwoest. Gedurende de 19^e eeuw herkrijgt het park langzaam (want het wordt in 1870 ook nog even gebruikt als legerkamp) zijn huidige vorm aan. Het is genoemd naar een politicus uit de jaren dertig.

En nog iets verder, iets dichterbij en bijna niet te zien; het "monument aux morts", de herdenkingsplaats voor de gestorvenen uit de 1^e Wereldoorlog. Het beeld werd gemaakt door Alix Marquet, die ook verantwoordelijk was voor de beelden aan het gebouw van de spaarbank. Het bronzenbeeld toont de pijn van de overlevenden. De vrouw verbindt de overwinnaar met de gesneuvelde.

In het grote gebouw dat tussen u en het monument staat zetelt de kamer van koophandel van de Nièvre. Het gebouw weerspiegelt de betonarchitectuur van de jaren zestig.

Terwijl u nog even geniet vervolg ik de wandeling door langs het VVV naar de place Carnot te gaan en dan linksaf de Rue du 14 Julliet in te lopen. Op nr. 28 bevindt zich daar het 17e eeuwse Hotel de Verrerie, het onderkomen van de door Louis de Conzague uit Italië gehaalde glasmaesters. Zij lieten herinneringen aan hun verblijf achter in deze woning, die jammer genoeg niet openbaar is. Als u iets voorbij het huis achteromkijkt ziet u de straat zoals op de foto (met aan de rechterzijde de trap richting de kathedraal).

Als u doorloopt komt u in de Rue de la Porte du Croux, waar u rechts een keramiekwinkel aantreft. Aan het eind de Porte du Croux, een van de vier toegangspoorten van de stad (uit de 14^e – 15^e eeuw). Alleen deze poort, die haar naam dankt aan het natte terrein gevormd door de wateren van de Passiere die tegenwoordig ondergronds stroomt, is over. Tegenwoordig is de poort in gebruik als archeologisch museum.

Graaf Pierre de Courtenay gaf opdracht voor de bouw van de poort, in de 12e eeuw. In zijn lange geschiedenis heeft het gebouw o.a. gediend als archief voor de abdis van de abdij de Notre-Dame; als depot voor poeder en als ontmoetingsplaats voor

Nevers

de Francs-Maçons tijdens de Revolutie. In de 19e eeuw is het gebouw aangekocht door de baron van Vertpré en in 1862 kreeg het de classificatie "Nationaal Monument".

Als u uw weg links vervolgt, loopt u langs de oude overblijfselen van de muur, le Remparts. Deze vestingmuur werd in 1194 gebouwd door Pierre de Courtenay, ter bescherming van de kloosters en parochies die buiten de stad werden gebouwd. Tijdens de honderdjarige oorlog, werd de stad versterkt door de bouw van poorten en versterkte torens. In de loop van de 16^e eeuw, verloor de muur zijn nut en diende als steenvoorraad. Doordat het gebied tussen de Porte du Croux en de Loire erg nat is, en daardoor slecht toegankelijk voor woningbouw, is het gebied in oude staat gebleven. In 1960 heeft de stad het gebied opgekocht en er de huidige promenade van gemaakt.

Achter de Porte du Croux, ligt een uitgebreide rozentuin. In de muur leidt een deur naar een wapenkamer en gewelfde galerie, de veronderstelde verdediging van dit deel van de behuizing.

De promenade gaat verder langs de toren aan de haven en de toren St-Révérien. Het pad slingert vervolgens tussen bomen en bloemen bedden. Op deze locatie, bij de kleine zijrivier van de Loire, de Passiere, bevond zich vroeger een haven. De promenade du remparts eindigt bij de Tour Goguin, gebouwd in 1194 als Tour Cuffy als surveillancepost over de Loire en gerenoveerd in 1419. Daarna deed de toren dienst als (wind)molen in de 17^e – 18^e eeuw. De huidige naam is die van de verkoper in 1906.

Nu dient de toren slechts nog als herkenningspunt voor vissers en wandelaars.

Als u hier bent, heeft u een mooi zicht op de spoorbrug, 'le viaduc du chemin de fer'. De brug zorgde, na de opening in 1850, voor de eerste treinverbinding van Nevers met Parijs. De reis ging nog wel via Bourges, Vierzon en Orléans, want pas na 1861 kwam er een directere verbinding met Parijs.

De brug bestaat uit 7 bogen (met elk een overspanning van 42 meter) die gebaseerd zijn op een stenen pijler die weer 13,5 meter hoog zijn. Voor de bouw is gebruik gemaakt van 2500 ton gietijzer en 50 ton staal dat voornamelijk uit Fourchambault kwam. "Le pont ferroviaire", is als een meccanobouwsel in elkaar is gezet, zonder dat

daarbij werd gelast, en werd ontworpen door Emile Martin en zijn zoon Georges.

Halverwege de vestingmuur vindt u een doorgang naar het Musée de la faïence Frédéric Blandin.

Het museum is in 2013 heropend na een verbouwing van 10 jaar en zeker de moeite van een bezoek waard al was het maar om de wijze waarop het oude gebouw is gemoderniseerd. De hoofdingang van het museum bevindt zich aan de Rue St. Genest. Hier bevond zich het onderkomen van de abdis van de Notre-Dame; gelegen tegenover de oude abdij Saint-Genest (Notre-dame). In de 11^e eeuw zijn de gebouwen opnieuw opgebouwd op de plaats waar in 624 een abdij was gebouwd, opgedragen aan Onze Vrouwe. Het gebouw was geïntegreerd in de stadsmuur van 1194 en onderging diverse aanpassingen in de 13^e en 15^e eeuw.

Archeologische opgravingen verricht in 2003 en 2007, legden de fundering bloot van de abdijkerk. Daarbij kwamen ook een deel van de begraafplaats en fragmenten van gesneden platen uit het Karolingische tijdperk tevoorschijn. U vindt daar ook de eglise Saint-Genest (12^e eeuw) die veelvuldig werd bezocht door de pottenbakkers. Na de Revolutie werd de kerk tijdens de 19^e en 20^e eeuw gebruikt als brasserie, magazijn en garage. In 1836 is een groot deel van het gebouw verwijderd teneinde de straat uit te breiden. Dat deel is nu bedekt met houten leitjes.

Net voor de toren kunt u een trap op en loopt u langs de plaats waar de oude

oven van de keramiekfabriek was in de Rue du singe. De ruimte is niet

openbaar, maar om u een indruk te geven; de oven werd gebouwd in de 17^e eeuw en was zeker af in 1878. Deze verticale houtgestookte oven werd in zijn geheel omringd door de gebouwen van de aardewerf van Autruche. Opgebouwd met vuurvaste baksteen en geplaatst tegen dikke versterkte muren teneinde de warmte te kunnen weerstaan. De oven had waarschijnlijk een kelder en twee verdiepingen. In de kelder is nog steeds een stookplaats en de drainage-put om as en grond waarop het geglazuurde werk stond, af te voeren.

Nevers

Beide verdiepingen zijn verdwenen maar er zijn nog sporen van de mondstukken waarlangs de hete lucht omhoog kon naar de eerste verdieping, waar de geëmailleerde stukken stonden en naar de tweede verdieping waar de temperatuur kon oplopen tot ongeveer 1000° C.

Als u uw weg vervolgd komt u op place Mosse, waar u aan de linkerkzijde het toegangsportaal van de eglise Saint-Sauveur (12^e eeuw) vindt. Op deze plaats stond de kerk van Saint-Saveur. Het gebouw stortte in 1938 in; het enige dat nog rest is de toegangspoort en delen van het interieur.

Aan het eind van de Rue de Loire gaat u linksaf de Rue de la Cathedral in. Op de kruising met de Rue Albert Morlon ziet u een uitbouw, een echauguette (een erkertoren), meer bedoeld als sier dan als nuttig. Aan de overzijde een stedelijke woning uit de 13^e eeuw.

Hier rechtsaf de Rue de la Parcheminerie (parchemin = perkament) in. U kunt hier vrij snel rechtsaf slaan naar de Rue de belles lunettes, een klein straatje dat u naar het park van het Palais Ducal leidt.

Hier heeft u een mooi uitzicht over de Loire en de brug over de (pont de Loire). Zomers is de oever aan de overzijde opgespoten met zand en is er gelegenheid tot 'strandvertier'.

Aan het eind van de Rue de la Parcheminerie staat nog een mooi voorbeeld van een 15^e eeuws koopmanshuis.

Het huis is in 1929 aangepast aan de tijd, maar er is nog

best een voorstelling te maken van de winkel die perkament verkocht, op de begane grond en de familiewoning op de eerste verdieping. De waterput zal deel uitgemaakt hebben van de tuin.

Palais Ducal. In 1464 besloot Jean de Clamecy, erfgenaam van Philippe van Bourgogne, graaf van Nevers, tot de bouw van een nieuw paleis, een nieuwe residentie, vlak bij het oude (13^e eeuwse) kasteel.

In de loop der eeuwen werd het gebouw een aantal keer ingrijpend aangepast; door Louis de Gonzagne in de 16^e eeuw, door Charles I de Gonzague in de 17^e eeuw. In 1659 verkocht Charles III de Gonzague het paleis aan kardinaal Mazarin, waarna het lange tijd in diens familie bleef. In 1793 (ten tijde van de Franse Revolutie) werd het paleis, met instemming van de toenmalige graaf van Nevers, in beslag genomen door de bevolking. In 1810 verkochten de erfgenamen van de graaf het kasteel aan de gemeente.

In 1850 besloot het provinciebestuur het paleis te gebruiken als paleis van justitie. In 1980 werd deze functionaliteit overgebracht naar het bisschoppelijk paleis en werd het kasteel gerestaureerd. Het is nu in gebruik van de gemeente en beschikbaar voor recepties en tentoonstellingen. De ingang ligt in het VVV.

Aan de rechterzijde van het Palais, er tegenaan geleund, staat het Théâtre de Nevers. Het werd ontworpen door Lebrun en opende op 6 januari 1824 zijn deuren met het stuk 'Barberousse et Barbenoire' (Barbarossa en Blackbeard). Het ontwerp is Italiaans en heeft 320 plaatsen.

Aan de andere zijde van het Palais, op weg naar de Cathedrale, het Hotel de Ville, het gemeentehuis. Ontstaan in 1830 als bibliotheek, deed het daarna dienst als rechtbank, als museum en uiteindelijk rond 1897 als gemeentehuis. Maar, trouwen gebeurt in het Palais, waar speciaal hiervoor een zaal is ingericht.

Vanaf het park loopt u rechtdoor de Rue Adam Billaut in. Op nr. 9 vindt u het 17^e eeuwse huis van maître Adam. Hij leefde tussen 1602 en 1662 en was een van de eerste 'werkzame' dichters. Hij componeerde voor de graaf van Nevers, was de lieveling van Louise-Marie de Gonzague (later koningin van Polen) en had ook Voltaire als een van zijn trouwe lezers. Hij mocht met pensioen onder Richelieu.

Op nr. 23 een huisgevel, standaard voor de huizen aan de Place de la Republique, in de 17^e eeuw.

Aan het eind van de straat slaat u rechtsaf de Rue de l'oratoire in. De straat is vernoemd naar de kerk die zich aan de rechterzijde bevindt.

Aan uw linkerkzijde het voormalige 'Chambre des Comptes' uit de 15e eeuw.

U gaat de eerste straat links in, de Rue des 4 fils Aymond en daarna rechts het plein (Place des reines de Pologne) over. Op het plein, staan nog de resten van het Château de la Gloriette, dat in 17e eeuw onder Charles I de Gonzague, werd gebouwd.

U houdt rechts aan en loopt de Rue des Récollets in. Op nr. 7 vindt u het Hôtel de la Monnaie (15e eeuw), dat dienst deed als muntplaats voor de graven van Nevers en werd bewoond door Hugues de Pougues, muntmeester in Nevers van 1420-1427.

Nevers

Op nr. 16, het Hôtel de Fontenay uit de 17e eeuw en op nr. 30, het Couvent des Récollets (14e – 18e eeuw). Dit 18e-eeuwse portaal behoorde aan het voormalige klooster van de Recollets dat hier gedurende de 13e tot de 18e eeuw ontstond.

Aan het eind van deze straat, op nr.1 van Place Saint-Sebastien vindt u het Ancien relais de Poste (15e eeuw). Het oorspronkelijke gebouw stamde uit de 15^e eeuw en bestond uit hout- en metselwerk. In de 19^e eeuw is het pand in gebruik geweest als rustplaats/stal voor de postpaarden.

We zijn hiermee ook aan het eind gekomen van de rondwandeling door oud-Nevers.

Wat ik in deze rondwandeling heb overgeslagen zijn; een bezoek aan Bernadette de Soubirous ofwel Bernadette uit Lourdes in het couvent Saint Gildard, waar ook een replica is gebouwd van de grot in Lourdes.

En een bezoek aan de Cathedrale St.Cyr et Ste. Julitte.

Over beide hebben we evt. nog wat lectuur in huis.

De zestiger jaren geven zijn een periode van creativiteit in religieuze bouw in veel steden van Frankrijk. In Nevers is dit zichtbaar geworden in de bouw van twee kerken gelegen in de buitenwijken, maar zeker de moeite waard om te bezichtigen:

Aan de Rue du Banlay nr. 23; église Saint Bernadette du Banlay is een moderne kerk, gebouwd in 1966 in een nieuwe wijk, door Claude Parent en Paul Virilio.

Het is een betonnen gebouw dat de brutaliteit van de 20e eeuw kenmerkt. Er zijn veel Fransen die het gebouw de rug toekeren vanwege zijn uiterlijk.

Aan de Rue de Marzy; église Saint-Joseph des Montôts ontworpen door de architect Jean Willerval. Hij verbeeldde volumes van verschillende grootte die verwijzen naar de vingers van een hand geopend naar de wereld. Het dak van

koperen platen wordt gedragen door dragende muren die zijn opgebouwd met behulp van (een technische innovatie voor de tijd) "Leca" (Light Expanded Clay Aggregate) waarbij de klei hier is gekookt en geplet. Dit proces vereenvoudigde de bouw en biedt uitstekende geluid en warmte-isolatie. Het ruime interieur biedt een capaciteit van 600 zitplaatsen. Drie grote kransen in brons, werken van de Frans-Canadese Philippe Sams, hangen boven het altaar. De schilder Lucien Fleury, overleden in 2004, heeft de gebrandschilderde ramen vervaardigd; de warme kleuren verzachten de kleur van het grijze beton.

Camping Le Bois Vieux